

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Martina Kříže ve věci

žalobce

JUDr. M. M., narozený X
soudní exekutor se sídlem Y
zastoupený advokátem Mgr. Janem Hynštem,
se sídlem Vrázova 7, Praha 5

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti České republiky,
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 3. 2. 2017, č.j. MSP-764/2016-
OOJ-SO/4

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 122 zák. č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „ExŘ“), o pozastavení výkonu exekutorského úřadu žalobce z důvodu zahájení jeho trestního stíhání podle usnesení PČR SKPV č.j. KRPA-308761/Tč-2014-000093, ze dne 24. 10. 2016, pro zločin účasti na organizované zločinecké skupině, zneužití pravomoci úřední osoby, přijetí úplatku a dále přečin účastenství ve formě pomoci k přečinu poškození věřitele. Výkon exekutorského úřadu byl pozastaven do pravomocného skončení trestního stíhání, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci doručením dne 7. 2. 2017.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Namítl, že ačkoliv uznává naplnění podmínky pro vydání rozhodnutí, ministr spravedlnosti měl v rámci svého oprávnění přihlédnout i k jiným okolnostem případu. Žalobce dále uvedl, že ministr spravedlnosti se nijak nevypořádal s jeho námitkami ve vyjádření ze dne 5. 12. 2016, nezahájil úkony v rámci správního řízení k potvrzení či vyvrácení závěrů policejního orgánu stran toho, že se měl dopustit uvedených zločinů, ani neprovedl kontrolu exekutorského úřadu za účelem zjištění, zda exekuce, v nichž mělo dojít k uvedeným zločinům žalovaného, byly vedeny zákonně. Dle názoru žalobce zcela absentovalo správní uvážení žalovaného, které by bylo podloženo důkazy, odůvodňující závěr o tom, že jednání žalobce, kterého se měl dopustit, je způsobilé podstatně ohrozit důvěru ve spravedlivý a nezávislý výkon činnosti exekutora.

3. Žalobce dále namítl, že dle jeho názoru neproběhl proces ve smyslu správního řádu a byla porušena také jeho další procesní práva (neposkytnutí příležitosti k hájení práv a zájmů, neposkytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, s tím, že rozhodnutí dozorového státního zástupce o vyřízení stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání je „novotou“, s níž se neměl možnost seznámit před vydáním rozhodnutí). Došlo též k porušení zásady rovnosti stran. Žalovaný pochybil, pokud poměřuje veřejný zájem a subjektivní právo žalobce, kdy převážení veřejného zájmu je odůvodněno pouze tzv. „povahou trestné činnosti“ a obavou ze snížení důstojnosti. Doplnil, že není pravdou, že negativní důsledky pozastavení výkonu úřadu mohou být zmírněny zákonnou úpravou zastupování exekutora, s tím, že rozhodnutí žalovaného bude mít likvidační důsledky pro celý exekutorský úřad (zánik klientely, nutnost propouštění zaměstnanců).

4. V doplnění žaloby ze dne 10. 2. 2017 žalobce popsal aktuální situaci v exekutorském úřadu. Závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí rovněž považuje za nepřezkoumatelné pro

nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, pro které bylo vydáno, zároveň skutkový stav vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění, a konečně, že žalovaný porušil podstatným způsobem ustanovení správního řádu o řízení před ním, což má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán při hodnocení podkladů zkoumá pouze, zda jsou splněny materiální a formální podmínky pro vydání rozhodnutí, tedy zda je proti žalovanému zahájeno trestní stíhání a zda jednání, pro které je trestně stíhán, je způsobitelné podstatně narušit důvěru ve spravedlivý a nezávislý výkon exekuční činnosti. Formální podmínky [dle § 122 odst. 1 ExŘ] byly v daném případě splněny kumulativně. Zároveň je třeba zkoumat i podmínku materiální, tedy zda je vzhledem k jednání kladenému žalobci za vinu a k povaze funkce exekutora žádoucí, aby do doby skončení trestního stíhání nevykonával funkci exekutora, kdy je třeba správního uvážení. Správní uvážení není libovůlí, nýbrž volnou úvahou v zákonem určených mezích s nutností porovnávat konkrétní okolnosti každého případu. Žalovaný zároveň odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 26. 10. 2005, č.j. 4 As 26/2004-51 a usnesení NSS ze dne 19. 7. 2012, č.j. 3 Azs 10/2012-43. Uvedl, že mantinely správní diskrece jsou vytyčeny usnesením o zahájení trestního stíhání. Žalovaný není oprávněn revidovat závěry orgánů činných v trestním řízení. Správní orgán není vázán návrhy účastníků, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, tedy pokud má za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinen navržený důkaz provést, přičemž odkázal na rozhodnutí NSS č.j. 5 As 29/2009-48, závěrem pak na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č.j. 8 A 82/2012-41. Provedení kontroly exekutorského úřadu by s ohledem na probíhající trestní řízení nebylo účelné. Žalobce byl oznámením o zahájení správního řízení ze dne 29. 11. 2016, č.j. MSP-764/2016-OOJ-SO/2, podrobně informován o svých právech ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný dále uvedl, že jelikož usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo zrušeno, ale naopak je pravomocné, nebylo třeba obstarat rozhodnutí dozorového státního zástupce o stížnosti obviněných jako podklad pro rozhodnutí. Závěrem žalovaný doplnil, že primárním účelem pozastavení výkonu exekutorského úřadu je vystříhání se nebezpečí ohrožení důvěry veřejnosti v nestranný a odborný výkon exekutorského úřadu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, jelikož se zabýval všemi relevantními okolnostmi případu, a napadené rozhodnutí považuje za důvodné a žádoucí.

III.

Posouzení žaloby

6. Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Usnesením č. j. KRPA-308761/TČ-2014-000093, ze dne 24. října 2016, bylo podle § 160 odst. 1, 5 tr. řádu zahájeno trestní stíhání žalovaného pro zločin účasti na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku, zločin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr. zákoníku, zločin přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, a dále pro přečin účastenství ve formě pomoci k přečinu poškození věřitele dle § 24 odst. 1 písm. c), § 222 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku. Přípisem ze dne 29. 11. 2016, téhož dne doručeným, bylo žalobci oznámeno zahájení řízení dle § 122 odst. 1 ExŘ a byl vyzván

k vyjádření svého stanoviska k věci ve lhůtě 5 dnů od oznámení výzvy. Zároveň byl poučen o tom, že má možnost se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí, o možnosti činit návrhy a navrhopvat důkazy, o právu nahlížet do spisu, o možnosti uplatnit námitku podjatosti úřední osoby a o právu zvolit si zmocněnce. Ve vyjádření ze dne 5. 12. 2016 žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 22. 9. 2004, č.j. 2 As 19/2004, a dále na judikaturu Ústavního soudu ČR, podle níž má pozastavení výkonu exekutorského úřadu vliv na činnost exekutora, když nesmí exekutorskou činnost vykonávat. Uvedl, že pozastavení výkonu exekutorského úřadu je bezprostředně vykonatelné a plynou z něj negativní důsledky ohrožující existenci exekutorského úřadu. Zmínil, že podal stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání a odkázal na argumenty ve stížnosti uvedené. Dále navrhl k důkazům zprávu Exekutorské komory ČR ohledně všech činností, které jsou dotčeny rozhodnutím policie, výslech osob, které se na trestné činnosti měly podílet (spoluobviněných), a výslech své osoby. Ke stanovisku připojil stížnost proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání ze dne 27. 11. 2016. Rozhodnutím ze dne 3. února 2017, č. j. MSP-764/2016-OOJ-SO/4 ministr spravedlnosti rozhodl o pozastavení výkonu exekutorského úřadu žalobce, a to na dobu do pravomocného skončení trestního stíhání. V odůvodnění uvedl, že § 122 odst. 1 ExŘ stanoví jen jednu podmínku pro rozhodnutí o pozastavení výkonu úřadu, kterou je zahájení trestního stíhání (nikoliv jeho výsledek), přičemž ministr má možnost úvahy a posouzení všech okolností případu, nepřísluší mu však činit závěry o oprávněnosti či nedůvodnosti trestního stíhání a posouzení, které je vyhrazeno orgánům činným v trestním řízení, s odkazem na rozhodnutí NSS č.j. 5 As 29/2009-48 a § 52 větu druhou správního řádu. Shrnl, že dospěl k závěru o splnění exekučním řádem stanovených podmínek, když trestní stíhání bylo zahájeno pro úmyslný trestný čin, navíc souvisící s výkonem exekuční činnosti, a toto stíhání pokračuje, jelikož stížnosti obviněných byly dozorujícím státním zástupcem dne 2. 1. 2017 zamítnuty. Dále zde bylo poukázáno na § 3 a § 2 správního řádu. Ministr spravedlnosti se zabýval rovněž materiální podmínkou, přihlédl k námitkám účastníka ohledně likvidačního charakteru rozhodnutí o pozastavení výkonu exekutorského úřadu, odkázal na zákonnou úpravu zastupování exekutora dle § 16 a násl. ExŘ. Z odůvodnění se podává, že rozhodnutí o pozastavení výkonu úřadu odpovídá závažnosti jednání, pro něž se vede trestní stíhání, a že správní orgán rovněž zohlednil čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod vztahující se (s odkazem na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 53/06) nejen na přístup k veřejné funkci, ale také na právo na její nerušený výkon, včetně práva na ochranu před protiprávním zbavením této funkce, s tím, že ochrana veřejného zájmu však v daném případě musí převážet.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

8. Podle § 122 odst. 1 ExŘ: „Ministr může pozastavit exekutorovi výkon exekutorského úřadu, jestliže bylo proti němu zahájeno trestní řízení za úmyslný trestný čin nebo za trestný čin související s exekuční činností, a to až do právní moci rozhodnutí.“ Podle § 122 odst. 3 ExŘ: „Po dobu pozastavení výkonu exekutorského úřadu nesmí exekutor vykonávat exekutorskou

činnost.“ Podle odst. 4 téhož ustanovení: „*Proti rozhodnutí ministra o pozastavení výkonu exekutorského úřadu lze podat žalobu u soudu.*“

9. Soud především konstatoval, že byly splněny základní zákonné předpoklady pro to, aby ministr spravedlnosti mohl napadené rozhodnutí vydat. Není totiž sporu o tom, že proti žalobci byla zahájeno trestní stíhání pro trestný čin jak úmyslný, tak i související s exekuční činností. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobce v postavení obviněného se svým trestním stíháním nesouhlasí, zpochybňuje jeho důvodnost a brojí proti němu prostředky, jež mu normy trestního práva procesního poskytují. Ani řízení o pozastavení výkonu exekutorského úřadu, ani řízení o žalobě podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního, nemůže sloužit k tomu, aby ministr spravedlnosti, resp. správní soud, zkoumali a hodnotili důvodnost zahájení trestního řízení a jeho procesní bezvadnost. S přihlédnutím k tomu pak soud musel odmítnout ty žalobní námitky, v nichž žalobce vytýkal ministru spravedlnosti, že nezhodnotil závěry policejního orgánu ohledně toho, že se žalobce měl dopustit uvedených zločinů, ani neprovedl kontrolu exekutorského úřadu za účelem zjištění, zda exekuce, v nichž mělo dojít k uvedeným zločinům žalovaného, byly vedeny zákonně. Nic z toho ministr spravedlnosti nebyl povinen, resp. oprávněn, provádět, protože je to z hlediska ust. § 122 odst. 1 ExŘ irrelevantní. Vzhledem k tomu, že ohledně esenciálních předpokladů pro vydání napadeného rozhodnutí není pochyb, soudu rovněž nezbylo než odmítnout názor žalobce o nutnosti rozsáhlého a zásadního doplnění skutkového stavu, neboť skutkový stav byl zjištěn zcela nesporně a v potřebné míře, vyplývající právě z citované normy.

10. Soud dále neshledal důvodnými námitky žalobce, že ministr spravedlnosti měl v rámci svého oprávnění přihlédnout i k jiným okolnostem případu, že se nijak nevypořádal s námitkami uvedenými ve vyjádření ze dne 5. 12. 2016. Lze uvést, že rozhodnutí ministra o pozastavení výkonu exekutorského úřadu je rozhodnutím fakultativním, když ministr „může“ exekutorovi výkon exekuční činnosti pozastavit za splnění podmínek stanovených v § 122 odst. 1 ExŘ. Ohledně skutečností, které má ministr při rozhodování vzít v úvahu, však zákon již nic nestanoví, výběr takových okolností je plně na úvaze ministra. Je však třeba, aby takové úvahy byly ministrem provedeny a aby bylo srozumitelně vysvětleno, které skutečnosti a z jakého důvodu byly vzaty při rozhodování v potaz. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 9. 2004, č.j. 2 As 19/2004-92, publ. pod č. 430/2005 Sb. NSS: „*II. Ustanovení § 122 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu, sice stanoví pouze jednu podmínku pro vydání rozhodnutí o pozastavení výkonu exekutorského úřadu, nicméně skýtá právě toliko možnost, nikoliv povinnost takové rozhodnutí přijmout. Dává tedy ministru spravedlnosti diskreční oprávnění, při jehož využití musí ministr nutně přihlédnout i k jiným okolnostem případu. Chybí-li v odůvodnění rozhodnutí úvaha o tom, proč v daném případě ministr spravedlnosti využil tu či onu ze dvou v úvahu připadajících alternativ, jedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.*“

11. V případě správního uvážení má správní orgán zákonnou možnost zvolit některou z více v úvahu připadajících možností při správném zjištění všech nezbytných skutkových okolností, a to na základě dostatečných podkladů odůvodňujících užití právě té které varianty. Soud toliko zkoumá, zda správní orgán meze správního uvážení nepřekročil či jej nezneužil, jinak do něj zasahovat nemůže.

12. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. října 2005, č.j. 4 As 26/2004-51: „*Institut správního uvážení (diskrece) přichází v úvahu tehdy, jestliže s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný nutný právní následek, nebo je posuzovaný skutkový stav spojován s více hledisky. Správní uvážení přitom může podle povahy věci přicházet v úvahu jak v hypotéze, tak v dispozici a nakonec i v sankci normy správního práva. Kde jsou pro to dány objektivní předpoklady, normy správního práva tady svou konstrukcí a svým obsahem umožňují, aby orgány veřejné správy po zvážení předmětných okolností zvolily jedno z více danou právní normou předvídaných řešení, a to zpravidla ve spojení s možností vyhodnocení naplnění či dopadu předepsaných hledisek pro posuzovaný skutkový stav. Normy správního práva v takových případech buďto počítají s tím, že určité rozhodnutí správní orgán vydat může, ale také nemusí, nebo pro vydání určitého rozhodnutí počítají s více jeho možnými variantami, a to zpravidla právě ve spojení s hledisky, na jejichž posouzení je vázán zjišťovaný a hodnocený skutkový stav. Správní orgán pak v každém takovém případě určuje v mezích daných mu vždy příslušnou normou správního práva konkrétní způsob řešení sám. Smysl správního uvážení přitom spočívá v jeho objektivizovaném uplatňování, proto správní uvážení nemůže znamenat libovůli správních orgánů, jež by příp. vedla k překročení stanovených mezí správního uvážení, nebo dokonce k jeho zneužití.*“

13. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. července 2012, č.j. 3 Azs 10/2012-43: „*Míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle, který plyne pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

14. Bylo tedy výlučně na úvaze ministra spravedlnosti, jaké skutečnosti bude považovat za podstatné pro závěr o pozastavení výkonu exekutorského úřadu žalobce. Jedinou podmínkou je, aby tyto skutečnosti měly vztah k věci a aby o nich ve svém rozhodnutí uvažil. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, že podle názoru žalobce by měl ministr spravedlnosti vzít v úvahu další anebo jiné skutečnosti: podstatné je, že výběr v této věci náleží výlučně právě ministru spravedlnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč považuje za splněné zákonné podmínky ust. § 122 odst. 1 ExŘ pro pozastavení výkonu exekutorského úřadu žalobce, přičemž toto rozhodnutí učinil dle názoru soudu v zákonných mezích správního uvážení, které nepřekročil ani jej nezneužil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že je splněna formální podmínka, tedy zahájení trestního stíhání proti exekutorovi za úmyslný trestný čin nebo za trestný čin související s exekuční činností, resp. v daném případě jsou splněny obě kumulativně, a také materiální podmínka, kdy s ohledem na povahu jednání, jehož se měl žalobce dopustit a vzhledem k povaze funkce exekutora je takové jednání způsobilé podstatně ohrozit důvěru ve spravedlivý a nezávislý výkon činnosti exekutora. Žalovanému je nutno dát za pravdu v tom, že ministroví spravedlnosti nepřísluší činit závěry o (ne)důvodnosti trestního stíhání, které je vyhrazeno orgánům činným v trestním řízení. Proto také nebyl důvod provést žalobcem navrhaný výslech spoluobviněných, resp. kontrolu exekutorského úřadu, neboť by to nebylo účelné – nic by to nemohlo změnit na faktu, že žalobce je trestně stíhán ve smyslu ust. § 122 odst. 1 ExŘ.

15. Důvodnými nebyly shledány ani námitky žalobce, že v daném případě fakticky neproběhl proces ve smyslu správního řádu, byla porušena další procesní práva žalobce (neposkytnutí příležitosti k hájení práv a zájmů, neposkytnutí možnosti vyjádřit se

k podkladům rozhodnutí, kdy rozhodnutí dozorového státního zástupce o vyřízení stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání je „novotou“, s níž se neměl možnost seznámit), a že došlo k porušení zásady rovnosti stran.

16. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 9. 2004, č.j. 2 As 19/2004-92, publ. pod č. 430/2005 Sb. NSS: „*III. Za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivého procesního práva stěžovatele ve správním řízení samo o sobě mělo následek předvídaný v citovaném ustanovení.*“ Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl, že účastníkovi má být dána možnost, aby svými argumenty mohl ovlivnit úvahy správního orgánu při jeho rozhodování [o pozastavení výkonu exekutorského úřadu], a to skrze využití jeho procesních práv. V daném případě měl žalobce možnost se vyjádřit k věci a svými argumenty rozhodnutí správního orgánu o pozastavení výkonu exekutorského úřadu „ovlivnit“. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci bylo zahájení správního řízení oznámeno a byl informován o svých právech a vyzván ke sdělení stanoviska ve věci, jak vyplývá z přípisu Ministerstva spravedlnosti ze dne 29. 11. 2016, které bylo žalobci doručeno téhož dne. Žalovaný se k věci vyjádřil stanoviskem ze dne 5. 12. 2016, na které bylo v napadeném rozhodnutí odkázáno. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný s námitkami žalobce vypořádal, vyjádřil se i k namítanému likvidačnímu charakteru rozhodnutí o pozastavení výkonu exekutorského úřadu, ztrátě klientely a negativním důsledkům rozhodnutí pro zaměstnance exekutora. V napadeném rozhodnutí bylo poměřeno subjektivní právo žalobce na přístup k veřejné funkci zahrnující též i právo na její nerušený výkon, včetně práva na ochranu před protiprávním zbavením této funkce a povaha trestné činnosti a veřejný zájem na nestranném a odborném výkonu exekuční činnosti a odůvodněno, proč v daném případě byla dána přednost ochraně objektivního práva. Správní orgán vzal rovněž v potaz rozhodnutí dozorujícího státního zástupce, když zmínil, že trestní stíhání pokračuje, neboť stížnosti obviněných byly dne 2. 1. 2017 zamítnuty.

17. Pro úplnost však musí městský soud poukázat na ne zcela vyhovující aplikaci ust. § 36 odst. 3 správního řádu, jmenovitě jeho věty první, podle které „*nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“ Žalobce byl v oznámení o zahájení správního řízení poučen o tom, že podle uvedené normy má právo před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, kterými jsou uvedené usnesení o zahájení trestního stíhání a jeho případné vyjádření, avšak podle názoru soudu tento způsob aplikace ust. § 36 odst. 3 správního řádu neodpovídá účelu a smyslu této normy. Vzhledem k tomu, že správní řízení standardně probíhá neveřejně a v písemné formě, znamená to, že účastník řízení není známo ani to, co všechno bylo jako podklad pro rozhodnutí opatřeno, ani ke kterému okamžiku správní orgán soustředí podklady pro své rozhodnutí. Proto je nezbytné, aby bezodkladně poté, kdy správní orgán tyto podklady shromáždí, byla účastníkovi řízení dána možnost se s nimi seznámit, případně se k nim vyjádřit nebo navrhnout jejich doplnění. Z povahy věci tedy nelze dost účinně účastníka řízení seznámit s tímto jeho právem na začátku správního řízení, protože v tu chvíli správní orgán nemá a nemůže jistotu o tom, co všechno se nakonec stane podkladem

pro rozhodnutí. V projednávané věci měl žalovaný za to, že podkladem pro rozhodnutí bude jednak usnesení o zahájení trestního stíhání a jednak žalobcovo případné vyjádření k věci, a v tomto smyslu také žalobce poučil. Nebylo však možno spolehlivě zaručit, že v průběhu řízení nebude zjištěna další skutečnost, která se stane podkladem pro rozhodnutí. V jisté míře se tak koneckonců stalo, protože v odůvodnění napadeného rozhodnutí je argumentováno i tím, že trestní stíhání žalobce pokračuje, protože dozorující státní zástupce dne 2. 1. 2017 zamítl stížnosti obviněných proti zahájení tohoto stíhání. Tato informace přitom nevyplývá ani z usnesení o zahájení trestního stíhání, ani z žalobcova případné vyjádření k věci, a jedná se tedy o skutečnost novou, která měla vliv na rozhodnutí ve věci samé, avšak postupem žalovaného nebylo žalobci umožněno se k ní v rámci správního řízení vyjádřit.

18. Městský soud však dospěl k závěru, že toto dílčí procesní pochybení nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Jak je zřejmé z příloh žalobce k jeho doplnění původní žaloby, žalobce se podáním ze dne 25. 1. 2017 se obrátil na Městské státní zastupitelství v Praze s podnětem k výkonu dohledu ve své trestní věci. V tomto podání výslovně uvedl, že státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 usnesením ze dne 2. ledna 2017 zamítl jeho stížnost proti usnesení policejního orgánu z 24. 10. 2016, kterým bylo zahájeno a rozšířeno trestní stíhání [též] žalobce. Není tedy pochyb, že žalobce nejpozději k datu 25. 1. 2017 věděl, že jeho trestní stíhání stále probíhá, a že tedy koneckonců jsou splněny základní předpoklady pro aplikaci ust. § 122 odst. 1 ExŘ. Nejednalo se tedy ve vztahu k němu o informaci novou, a současně žádným svým vyjádřením v rámci správního řízení by na tom, že stále je proti němu vedeno trestní řízení, nemohl nic změnit. Soud proto tyto své úvahy uzavřel s tím, že nedůsledná aplikace ust. §36 odst. 3 správního řádu nemohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné, nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, že by skutkový stav vyžadoval rozsáhlé a zásadní doplnění, ani, že by žalovaný porušil podstatným způsobem ustanovení správního řádu o řízení před ním, což by mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.

20. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního *a contrario*, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

21. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu